

beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, finder den foreslåede bestemmelse ikke anvendelse i forhold til Irland.

Inddragelsesmuligheden er begrænset til alene at vedrøre de tilfælde, hvor en udlænding med opholdstilladelse her i landet er omfattet af en udsendelsesafgørelse, der er truffet af et andet Schengenland på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning ved dom, jf. udlændingelovens §§ 22-24, administrativ udvisning af hensyn til statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 25, administrativ udvisning på grund af begået kriminalitet, jf. udlændingelovens § 25, stk. 1, eller administrativ udvisning af hensyn til den offentlige orden m.v., jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3.

Er afgørelsen om udsendelse af et andet Schengenland truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel, jf. den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 2. pkt. Dette gælder i forhold til alle udsendelsesafgørelser, der er truffet på baggrund af strafbart forhold, uanset om de omstændigheder, der ligger til grund for afgørelsen, her i landet kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24 eller administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1.

Er udsendelsesafgørelsen truffet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller § 25 b, under henvisning til visse opholdsretlige hensyn, kan afgørelsen ikke begrunde inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 1. pkt.

Det forudsættes, at der i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret vurdering af, hvorvidt den udsendelsesafgørelse, der er truffet i et andet Schengenland vedrørende udlændingen, er truffet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1, eller stk. 2, nr. 3.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 3. pkt., indebærer, at afgørelsen om at inddrage en opholdstilladelse skal træffes i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i det land, der har truffet en udsendelsesafgørelse vedrørende den pågældende.

Det følger således af direktivets artikel 3, stk. 1, litra a, sidste led, 1. pkt., at der i forbindelse med fuldbyrdelse af en udsendelsesafgørelse vedrørende en udlænding, der har opholdstilladelse i et Schengenland, skal foretages konsultationer i medfør af Schen-

genkonventionens artikel 25. Efter denne bestemmelse konsulterer landene hinanden med henblik på at fastslå, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage opholdstilladelsen.

Efter udlændingelovens § 58 h, stk. 1, forestår Udlændingestyrelsen konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Indenrigsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Ved afgørelser om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, finder udlændingelovens § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5, der ved lovforslagets vedtagelse bliver til § 19, stk. 6. Det betyder, at der ved afgørelsen skal tages hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund eller udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Det følger endelig af den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 4, 4. pkt., at der ikke kan træffes afgørelse om inddragelse, hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed. Der henvises herved til direktivets artikel 1, stk. 3. Ved familiemedlemmer forstås de familiemedlemmer, som efter de til enhver tid gældende EU-regler kan opnå opholdsret i et EU-land på grundlag af den familiemæssige tilknytning til en EU-statsborger, der gør brug af sin ret til fri bevægelighed efter EU-reglerne herom, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 4.

Til nr. 4

Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere muliggør anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse om udsendelse, som er truffet af en administrativ myndighed i et Schengenland. Der henvises nærmere herom til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Det foreslås, at bestemmelserne om fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere samles i et nyt kapitel 4 a i udlændingeloven.

Det bemærkes, at der i de foreslåede bestemmelser som følge af, at Storbritannien deltager i vedtagelsen og anvendelsen af direktivet, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4, henvises til såvel administrative myndigheder i andre Schengenlande